

Tuần Báo Vô Vi

3 tháng 3 năm 2013

Số 123

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Ngày ngày tiến trong lãnh vực thanh tịnh để làm gì ?
- 2) Tại sao lúc nào cũng có thắc mắc ?
- 3) Làm sao mới gọi là tịnh và động ?
- 4) Bé đã được về đến nơi bình an, Bé định đi đâu nữa ?
- 5) Cảnh nào là cảnh trần tục ?
- 6) Muốn làm một nhà báo thì phải làm sao mới đúng đắn ?
- 7) Muốn được gần gũi minh sư thì phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

<i>Ngày 1 tháng 5 năm 1995</i> 1) Hỏi : Ngày ngày tiến trong lãnh vực thanh tịnh để làm gì ? Đáp : Thừa tự tu tiến trong lãnh vực thanh tịnh, để cho phần hồn được khôi phục trọn lành, đi đứng dễ dãi, trọn ý thiện lành. Kệ: Tiến xa cảm thức duyên chơn thành Đánh lễ Phật Trời tiến tới nhanh Thanh tịnh không còn gieo ác ý Thực hành chơn chánh tự mình thanh.	<i>Ngày 2 tháng 5 năm 1995</i> 2) Hỏi : Tại sao lúc nào cũng có thắc mắc ? Đáp : Thừa người ta luôn luôn thắc mắc vì thiếu hành, càng nói nhiều sẽ càng nhiều thắc mắc, càng hành nhiều càng tiến bộ và sẽ không còn thắc mắc. Kệ: Thực hành cảm thấy an vui tiến Thức giác bình tâm sống được yên Nói ít nghe nhiều tâm hiểu đạo Bình tâm học hỏi tự mình xuyên.
<i>Ngày 3 tháng 5 năm 1995</i> 3) Hỏi : Làm sao mới gọi là tịnh và động ? Đáp : Thừa cầu xin là động, giải bỏ là tịnh. Người tu muốn được tịnh thì phải dứt khoát thì mới được an lạc. Kệ: Bình tâm học hỏi tự phân bàn Đời đạo song tu tự cảm an Chẳng có thỉnh cầu không đạt đạo Quy hồi tâm tịnh trí thân an.	<i>Ngày 4 tháng 5 năm 1995</i> 4) Hỏi : Bé đã được về đến nơi bình an, Bé định đi đâu nữa ? Đáp : Thừa Bé ước mong được nghỉ nơi đây một thời gian rồi sẽ tiếp tục như đã dự định. Kệ: Chẳng còn chán nản ra đi độ Cứu giúp nhơn gian tiến hợp vô Nguyên lý Trời ban đã sẵn có Thực hành tiến tới pháp Nam Mô.
<i>Ngày 5 tháng 5 năm 1995</i> 5) Hỏi : Cảnh nào là cảnh trần tục ? Đáp : Thừa cảnh đấu tranh là cảnh trần tục, hồn bị giam hãm trong cơ thể tầm tối không lối thoát, chỉ biết chạy theo ngoại cảnh mà sống. Kệ: Cơ hình ô trược chẳng minh tâm Trí tuệ không minh tự hiểu lầm Tự hại thân mình không lối thoát Tranh nhau thụ lợi chẳng phân tằm.	<i>Ngày 6 tháng 5 năm 1995</i> 6) Hỏi : Muốn làm một nhà báo thì phải làm sao mới đứng đắn ? Đáp : Thừa soạn một tờ báo hữu ích cho quần sanh là đưa tin cần thiết hướng về sức khỏe và tâm linh, cộng với phương pháp tự thực hành hướng thượng phân giải là điều cần thiết từ bản thân gia đình và xã hội. Kệ: Cùng chung quy hội tâm linh tiến Giải bỏ buồn vui khỏi tạo phiền Sức khỏe tràn đầy duyên đạo pháp Thực hành chơn pháp tự mình yên.

Ngày 7 tháng 5 năm 1995

7) Hỏi : Muốn được gần gũi mình sư thì phải làm sao ?

Đáp : Thưa muốn được gần gũi bên mình sư thì phải tự sắp xếp cuộc sống giờ thiền đầu đó cho có trật tự, tức là sư phụ luôn luôn sát cánh với hành giả.

Kệ:

Trật tự quy nguyên tánh thật thà
Tự mình sửa tiến tự phân qua
Đạo đời hai nẻo vui hành đạo
Gốc gác tự truy tự thức ra.

THẨM KỊCH MIỀN NAM

Cuộc sống an vui lúa vàng khắp xứ, bỗng nhiên một cơn gió lốc quét sạch mọi mầm mống đang vươn lên trở thành thiếu thốn trên mọi mặt. Chiến tranh bùng nổ khắp nơi. Sanh tử luân hồi đầy tàn tật cộng với vết thương lòng. Gia đình li tán kẻ ở người đi. Tình thâm huynh đệ tỉ muội bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau, đập mất thiên tính. Giành từ món vật cho đến miếng ăn hàng ngày, tạo thành khổ cảnh cho nhau. Cán cân xã hội mất quân bình. Từ bậc lãnh đạo cho đến người dân hiền hòa đều phải tháo chạy xa nhau.

Mùi vị quê hương dần dần tan biến. Mọi người phải nhận lãnh một bài học không cần thiết. Mưu mô giết hại lẫn nhau bằng một ý thức nông cạn vì búa rìu chặt hại. Thần kinh bất ổn, cảnh an vi thuần túy tan biến dần, chỉ biết than Trời trách Đất! Chẳng biết sẽ nhờ cậy nơi ai! Bàn cùng hóa toàn dân. Sống như tu, khổ như tù, tới già mới biết mình ngu. Người chỉ nhận những lời hoa mị hằng ngày qua phương tiện đã chiếm đoạt được trong khuôn khổ càng ngày càng giới hạn. Than ôi! Cuộc biến thiên lại đập dồn sau cuộc chiến tranh tàn khốc một cách vô lý vô nhân. Nhưng những phần hồn đau thương vẫn còn sống mãi, chịu cảnh luân hồi, rồi trở lại chiến trường để tiếp tục xây dựng một cuộc sống mới trong nguồn sống tham dâm tự hại. Xã hội không còn thực hiện nghiêm luật đạo đức như xưa. Bóc lột trên nguyên lý bóc lột, sanh ra hối lộ toàn diện. Dân nghèo mạt không được cứu giúp, hạ tầng cơ sở không yên. Âm binh xâm nhập, tiên tri loạn thuyết để phục vụ cho số người tham dâm mất đi thiên tính căn bản, nói được nhưng

không bao giờ làm được thiên đàng tại thế. Học cách chê và khen mà không sao giải quyết được gì. Cầu xin và cầu xin, và ước vọng, ước vọng. Cuối cùng chẳng tiến đến đâu. Từ giống tốt trở nên giống xấu. Người dân nghèo đều thất học, mức độ thăng hoa của xã hội đều tàn rụi. Thiếu trí mất tâm linh, dẫn thuyết không minh triết, dần dần sẽ bị tan rã. Mầm non sẽ vươn lên, đơm hoa kết lá biến thành một nơi cộng hưởng hòa bình sau cơn giầy xéo đau khổ. Tái hồi căn bản thăng hoa tu học theo truyền thống xưa. Sống có đầu có đuôi tức là có hồn có vía. Gánh vác giang san rõ rệt, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, năm châu bốn bể hợp mặt trao đổi chung vui và hòa bình.

Thuận thiên hành sự tốt đẹp trong sự cải tiến đại sự chung. Mảnh đất đau thương và giành giật sẽ trở nên hiền hòa cộng với thời tiết Xuân Thu ôn hòa. Tâm hồn thoải mái cùng vui trong xây dựng. Tình thương và đạo đức tái hồi trong nguyên lý thâm sâu. Chúc phúc và xây dựng cho nhau, phát triển đại sự chung. Dân hiền đất nước yên vui. Thấm thía và chung sống an vui. Màu xanh phát triển, sinh khí dồi dào. Bất chiến tự nhiên thành.

ĐÓA HOA HỒNG

Bình minh ánh sáng quang chiếu, điện năng lòng đất xuất phát đi lên hòa với thanh khí của vũ trụ quang, tạo thành màu sắc tươi vui. Hai chiều phối hợp hình thành, nhơn sanh nhìn thấy đóa hoa hồng ai cũng thích thú, quý yêu màu hồng tươi đẹp, nụ cười phơi phới, tạo duyên cho mọi giới.

Hãy nhìn hoa mà hỏi:

Hỏi: Ai sanh cô ra?

Đáp: Thừa cái cây gai góc kia sanh tôi ra.

Hỏi: Cô có gì khác hơn cái cây này không?

Đáp: Thừa, tôi khác xa nhiều hơn, vì tôi có nhiều người quý mến, hương sắc tốt tươi hơn cái cây này.

Hỏi: Cô có sống lâu hơn cây này không?

Đáp: Thừa, tôi sẽ sống lâu hơn và sẽ ngự trong lòng mọi người.

Nhưng không lâu, thời tiết thay đổi, gió mưa bất thường, hoa tàn nhụy rơi, hạt giống phải chịu định luật hóa hóa sanh sanh mà tiến hóa. Hạt giống bị chôn vùi dưới đất tự phần đầu vươn lên cây khác. Chúng ta thử hỏi cây vừa vươn lên xem có khác hơn cây đã già không? Cây mới vươn lên cũng phải nhìn

nhận rằng tôi đã chiết ra từ cây gồ ghề gai góc mà ra. Phải chấp nhận định luật hóa hóa sanh sanh mà tiến hóa. Sắc đẹp là tạm. Sự dũng mãnh tiến hóa là trường cửu. Trật tự của Trời Đất đã có từ xa xưa cho đến nay đều cũng như nhau. Hiểu được nguyên lý của Trời Đất, thì cổ tôn đều là hình thức để tiến hóa mà thôi.

Người tu thì phải xây dựng nội thức thì mới thật sự là người tu. Bày biểu hướng ngoại khoe khoang áo mão không phải là người tu. Chức sắc là hoại. Hành triền là trường cửu và vô sanh.

(còn tiếp)

(Nguyên Lý Tận Độ -- 1997)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách, Đặc San, Video Đại Hội

1. Ann Kim Porter	CA	\$200 USD
2. Trần Út	Calgary	\$100 CAD
3. Trần Lệ Hằng	Calgary	\$100 CAD
4. Diệp Cửu	Calgary	\$20 CAD
5. Kim Nguyễn	WI	\$100 USA
6. Trinh Trần (Kinh Sách)	VA	\$400 USA
7. Trinh Trần (Đặc San)	VA	\$100 USA

Mọi phát tâm đóng góp liên quan đến việc ấn tổng xin vui lòng liên lạc về email : kinhsachvovi@gmail.com

Phát Tâm Ấn Tổng Xin Điền:

- Tên Họ :
- Địa chỉ :
- Email :
- Điện thoại :
- Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD
- Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**
Và gửi về địa chỉ:

**VoVi New York
118 Pheasant Cir
Brentwood, NY 11717**

Kính thư,
Ban Kinh Sách

Dưới đây là lá thư của một bạn đạo Vô Vi đã 85 tuổi, bà có thắc mắc về phương pháp công phu liên quan tới cơ thể của người lớn tuổi

✍️ *England, 25/02/1994*

Đức Thầy mến,

Đầu thư con kính thăm Thầy pháp thể an khang. Sau đây con trọng ơn Thầy cho toa mua thuốc lọc con uống gần hết có nên mua thêm uống có được không, vì thuốc đó uống hết bệnh bón và bệnh quấy ruột.

Kính bạch Thầy, cô L có gởi cho con cuốn băng Đức Thầy niệm Phật con có thể niệm theo được không và lục tự Di Đà niệm trụ nơi đỉnh đầu hay là niệm để sáu cái luân xa. Cúi xin Thầy chỉ dạy, khi công phu chuyển pháp luân không mê được vắng sanh vì tuổi đời 85 quá cao hành đạo quá thấp.

Con có xem quyển sách Xuất Hồn ham quá không biết làm thế nào, xin Thầy từ bi chỉ dạy. Cô L. nói năm 92 Thầy có qua Anh Quốc một tuần, năm nay chừng nào Thầy qua cho con hay trước.

Con viết thư tay rung không được rõ ràng xin Thầy thứ lỗi. Dứt lời con cầu Thầy trụ thế 100 tuổi, công việc quả mãn (chứng đắc Niết Bàn).

Nay thư. T T L,

H T T, hai chị em đến Sài Gòn học đạo với Thầy được 3 lần, quê Việt Nam, tỉnh Bến Tre.

✍️ *Olympia, ngày 3/8/1994*

Chị L,

Nhận được thư chị được biết lâu ngày không gặp nhưng vẫn nhớ tu. Muốn tu Vô Vi liên tục thì phải thực hành đúng pháp. Ăn ít thiền nhiều, người sẽ khỏe trước khi ra đi. Niệm Phật đứng đắn thì tâm sẽ an, trí sẽ sáng.

a) Soi Hồn: Giải nghiệp tâm, tập trung luồng điện Mô Ni Châu, nhìn ngay chân mày để sửa tâm tánh.

b) Pháp Luân Thường Chuyển: "Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu". Thanh khí điển sẽ giải thông cơ tạng, phần trước sẽ đi theo đại tiện và lỗ chân lông. Phần điển sẽ hội tụ ở trung tim bộ đầu, khai mở khối óc theo chiều hướng hướng thượng của hành giả.

c) Thiền định: Đầu đó quân bình từ thể xác cho đến tâm linh thì hồn mới xuất khỏi xác được. Từ đó trở đi càng học càng minh. Mỗi giờ tham thiền, tức là mỗi giờ đang học lực học của chân động vũ trụ quang, đầu óc sẽ sáng suốt và thông minh thêm lên.

Với tuổi già đã và đang qua biết bao nhiêu khổ nạn của trần gian từ tâm lẫn thân, cần sự thanh tịnh để hóa giải và thông suốt tất cả những gì đã ẩn tàng trong tâm thức. Chị muốn về với Phật, trước hết chị phải học nhịn nhục, khổ công tham thiền nhập định, kiên trì liên tục như vậy thì sẽ có cơ hội tương hội được Phật Sự hộ độ cho tiến hóa. Thâm tu thâm tiến trong thực hành thì mới thấy rõ đạo là không. Cứ vậy mà triền miên lo tu cho đến lúc cảm thức được không người không Phật, tức là tiến tới cõi Vô Sanh Bất Diệt.

Sanh lúc nào không biết, cha mẹ nói lại thôi. Chết lúc nào cũng không hay. Lo chỉ chuyện sanh tử mà tạo sự bận rộn cho chính mình. Thanh tịnh sẽ giải quyết hết. Chị có duyên lành được tiếp tục liên lạc với tôi, chính tôi là người đã và đang hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, với những gì tôi đã nói ra là những gì tôi đã và đang tiến tới. Vậy chị vẫn còn óc, còn xác, nên thực hành như tôi. Chúng ta sẽ để lại một món quà quý cho những người kế tiếp.

Còn về phần thanh lọc thì chị có thể tiếp tục thanh lọc một năm hai ba lần. Nên uống thêm Herbal Pumpkin và Black Walnut, mỗi thứ 3 viên một ngày hai lần và thanh lọc như tờ dính kèm. Những món này xin hỏi anh Th. giúp bác mua hộ.

Đối với Vô Vi thì chỉ có tâm tu hay là không đó thôi, chứ không có chuyện trẻ và già. Phần hồn là quan trọng, trì niệm lục tự để khai thông. Chúc chị bằng an và vui tiến.

Quý thương,
L S H

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 4 tháng 1 năm 1975

Vượt màng tỉnh trí thân hồn tiến
Pháp lí Vô Vi chuyển pháp huyền
Tịnh độ pháp tràng minh tiến pháp
Giải thông chơn lí vĩnh lưu truyền

Huyền năng tạo hóa gieo duyên
Thế tâm thức giác đạt huyền thiên cơ
Vượt qua khỏi giới chực chờ
Tiến xa nơi cõi vô giờ vô tâm
Lánh xa ngụ ý thì thâm
Hòa đồng chơn diễn sâu tâm chơn như
Không còn dở khóc dở cười
Vui trong thanh tịnh người người chung vui
Đạo thanh lại đạt đạo mùi
Chơn tâm thơ thới an vui muôn đời
Bên trên tỏ rõ sáng ngời
Không đèn không lửa không lời tụng ca
Rèn trui thích hợp chung nhà
Phật cũng chuyển giải sơn hà vượt qua
Định tâm duyệt xét ta bà
Bỏ đời tiến giác mới là người ngoan
Khai minh có lớp có màng
Tiến trong đà tiến con đường quang minh
Quên đi cái cảnh tạm tình
Sinh rồi lại diệt chính mình phải lo
Vượt qua tần số quanh co
Thẳng lèo tự tiến đáp đờ tây phương.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Một (tiếp theo)

ĐẠO CUNG NGỌC HƯ LẦN THỨ BA NGHE ĐỨC
NGUYÊN THỦY THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP CÙNG
LẠY CHÀO ĐỨC HUYỀN HUYỀN THƯỢNG NHÂN

...

NGUYÊN THỦY TỨ THẬP CỬU CHƯƠNG
TU ĐẠO KINH

(Bốn mươi chín chương Tu Đạo Kinh nguyên thủy)

Chương 1: Làm nên việc (lập công)

Phàm muốn tu đạo, lấy việc lập công làm đầu, giúp người cứu đời, công đức sao cho thực sâu dày, như các vị tiên thiên chân chính hàm dưỡng công đức vượt cả các bậc thánh. Tích lũy công đức đủ ngàn, hình hài và thần khí đều thành tiên. Công đức không đủ ngàn, hình hài bị hủy diệt, chỉ có thần khí được thành tiên (2). Ôn mưa móc nhuần thấm cả triệu dân, ngọc thanh quý báu xác phàm hóa thành tiên (3), tâm hồn siêu thoát hòa hợp cùng tự nhiên. Tan ắt thành khí, ngưng ắt thành người (4), thần thông tự tại, biến hóa không thấy hình, bay đạo ba cõi, ra tối vào sáng. Nguyên cứu vớt hết thủy chúng sinh, không nản lòng thối chí, tự đặt chân đạo (5).

Chương 2: Chay tịnh giữ gìn (trai giới)

Sự trai giới là căn bản là bền là cầu của đạo, luôn luôn một lòng trì trai giữ giới, lòng tà tự nhiên dứt. Chúng sinh phải bỏ ăn mặn, vui sướng, ham thích, tanh hôi để mà chăm lo hành pháp cho có kết quả, chớ như quý đỏi chuyên ăn thịt chết, bụng đói cứ bị lửa thiêu đốt mãi chẳng hề được no nê. Lại như ruồi nhặng luôn luôn tranh giành nhau những thứ đồ thối tha (6), phải quên đi mùi tanh tươi để mà hành pháp cho mau kết quả. Ba cung dơ dáy, sáu phủ đục

ngầu, sung sướng thấy xác chết, ưa thích chốn tử địa. Phải cắt đứt gốc rễ thị dục, vào cảnh thanh tịnh, không gây ra những nỗi khổ phiền, ác độc, không sinh tâm thiên kiến, không dấy tâm gian tà, coi lời răn dạy giới cấm của tiên thánh như luật pháp ở trần gian (7), dầu có muốn phạm vào song cũng sợ rằng thân sẽ mất tự do (8). Kẻ tu phải hết sức giữ gìn, chuyên chú công phu, giới luật luôn luôn bày trước mặt để mà kinh sợ cùng nghiêm chỉnh tuân theo, diệt mọi ý niệm trong đầu, phải dốc tâm mới có thể đạt được sự chân chính. (9)

Chương 3: Hiểu rõ bản chất nguồn cội (thức bản lai diện mục)

Hư vô là cõi tự nhiên, cho nên đạo đã từ đó mà ra, đúng với lẽ một không hai (10), thể tính sâu dày tự nhiên, tròn đầy sáng sủa tự đủ, không vướng mắc tư kiến, tránh xa bụi bặm (11), học mà không học, tu mà không tu (12), ung dung ở ngay chính giữa, không thiên lệch về một bên nào, không đi không ở, không giữ không bỏ, không vui không buồn, không sống không chết, không xưa không nay, đó mới thật là giác ngộ và giải thoát (13). Coi muôn hình tướng đều là hư không diệt trừ mọi ảo ảnh trần gian, thể nhập tự nhiên. (14)

Chương 4: Thiện ứng (đức thiện ứng nghiệm)

Người có được một đức thiện, trăm thần đều hoan hỉ (15); người có được mười đức thiện, thần số mệnh đều tính đủ (16). Người có trăm đức thiện đều được Đông Hoa ghi vào sổ cái; người có ngàn đức thiện,

ân phước tới bảy tổ, chết được thành tiên; có đủ vạn đức thiện, được Ngọc Phủ xuống nghênh đón, được thiên thần tới chào, bay lên trời giữa ban ngày. (17)

Chương 5: Luôn luôn giữ gìn pháp lực (pháp lực năng hân)

Thấy cảnh chết chóc sinh lòng từ bi, không biết tự buồn thân mình, thân do tứ đại nước lửa gió đất giả hợp thành, giống như đồ vật làm bằng đất, nung trong lò cho chắc lại. Thân người là đồ, pháp là lửa lớn, nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại (18). Lửa là ánh sáng công đức, tâm đức ngày một tích lũy, tới khi ánh sáng chói lòa tức là thân mềm đặc pháp thành thân cứng tựa kim cương không phá hủy nổi. (19)

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(2) Hỏi tại sao hình hài bị hủy diệt? Công đức không đủ ngàn? Chúng ta cái miệng nói công đức, làm sơ sơ công đức và quên công đức, lợi dụng công đức thì bị hủy diệt. Công đức là ở đâu? Nó nằm ở đâu? Phần hồn của chúng ta là do trời tạo ra, Cha Trời tạo. Còn thể xác của chúng ta cũng cấu trúc bởi siêu nhiên, chính Ngài đã tạo, mà cái công đức đó chúng ta không làm, chúng ta quên, chúng ta lo ra, hơn thua, tranh chấp, tự gieo rắc những sự ám hại trong nội tâm. Cho nên hình hài chúng ta phải bị hủy diệt.

(3) Tâm hồn, lấy cái gì siêu thoát? Bây giờ các bạn chưa thấy hồn, làm sao nói siêu thoát? Cho nên các bạn đã dùng trung tâm bộ đầu để niệm Phật, đó, mấy bữa rày tập niệm lần lần thấy nó nhẹ, nó siêu thoát là nó vượt khỏi ngũ hành ngũ tạng và ý niệm nó nuôi dưỡng nó ở đó, nó mới có cơ hội thừa tiếp bên trên, kêu bằng siêu thoát, hút đi lên kêu bằng siêu thoát. Mà hút xuống dưới kêu bằng tạo nghiệp.

(4) Tan ra thì nó thành khí, mà ngưng thì nó đọng thành người.

(5) Bây giờ các bạn thấy rằng từ hồi nào giờ người ta đi cúng, đi lạy, đi nhà thờ, họ không hiểu cái bí quyết này, mà các bạn biết niệm Phật, tập trung hội tụ lên trung tâm bộ đầu, thì cái phần nhẹ đó nó không còn hình hài nữa, nó là KHÔNG, nó giao du khắp các nơi. Cho nên nhiều bạn nhập thiền, nhập định, vô ngồi không biết tôi đi đâu, nó đang giao du, nó đang hòa tan trong cái vũ trụ và không thôi chí, thấy sung sướng nhân hạ vô cùng trong lúc các bạn tham thiền. Nhờ cái luồng điện nó mở thì các bạn

trương lai mới đắc tới chân đạo, mà biết nuôi dưỡng cái đó, thì chắc chắn con đường đi không có sai.

(6) Các bạn liệng miếng thịt thối tha là thấy ruồi muỗi nó bu, nó tranh giành nhau từng miếng một.

(7) Cho nên ngày hôm nay các bạn đã nhận nhiều luật pháp của bề trên đưa: Lễ, nghĩa, trí, tín. Mà các bạn đã có từ xưa mà ngày nay quên rồi, bây giờ thức hồn người ta nhắc các bạn động tâm rơi lụy, tại sao mình có thể quên cái luật mà mình đem từ Tam Thập Tam Thiên giảng lâm xuống thế gian, vì đó chúng ta rung động tâm hồn.

(8) Thấy chưa, tại sao nói thân mất tự do? Khi mà các bạn mê một cô gái thôi, là các bạn là người mất tự do rồi. Si mê một việc nho nhỏ ở thế gian thôi là các bạn mất tự do ngay, các bạn thích cái radio các bạn cũng mất tự do, thích cái xe hơi các bạn cũng mất tự do, thấy chưa? Cho nên luật trời có, phải hiểu chỗ này, chớ không phải tôi có của nhiều là tôi được tự do đâu, hoàn toàn mất tự do.

(9) Phải dốc tâm! Bởi vì con ma lười biếng nó thắng các bạn hằng ngày, mới nói mới nghĩ điều đó nó đưa điều khác rồi, té ra con ma lười biếng nó áp đảo mình.

(10) Đạo không có hai đạo đâu, có một đạo thôi.

(11) Cho nên người thế gian mắc phải tư kiến mà không biết, tưởng rằng cái chuyện ta nghĩ là đúng, cứ nhiều đó là thật, nó phải tròn đầy tự nhiên. Các bạn niệm Nam Mô A Di Đà Phật đây rồi nó sẽ tròn đầy tự nhiên, và xuất phát ngay trung tâm bộ đầu của các bạn. Không còn dựa vào tư kiến, nói: “Tôi muốn vậy..., tôi muốn vậy..., tôi muốn vậy..., ...” trật lất hết! Không có trúng, cái đó là tư kiến, mình tránh xa bụi bặm.

(12) Hỏi, học mà sao không học? Học là lời nói họ truyền cho mình là cái thức của họ chiếu ánh sáng cho chúng ta và chúng ta sáng kêu bằng không học, thấy chưa? Tu mà không tu, tại sao tu mà không tu? Tôi thấy rằng, tu là gì? Sự quân bình! Mà sự quân bình của tôi có, mà tôi nuôi dưỡng sự quân bình, do đâu tôi nuôi dưỡng được sự quân bình? Do người tu nhắc tôi, tôi tới đó tôi học tu nhưng mà tôi không tu, bởi vì tôi biết tôi có quân bình và tôi trở lại với sự quân bình của tôi, tôi đâu cần phải tu, thấy không? Tu mà không tu, học mà không học, có phải trong bạn tự nhiên mà có không? Thấy rõ cái này.

(13) Có phải quy không là đúng không các bạn. Cho nên nhiều người nói rằng ông Tám dạy quy không, thì tôi bỏ hết nó thành KHÔNG, bỏ đâu có được, xác của bạn mà. Nó có sự giềng mối rõ rệt, các bạn phải cho nó trở về tự nhiên, hòa hợp với siêu nhiên

thì nó hội đủ cái vòng chân lí, lúc đó kêu bằng giải thoát, lúc đó kêu bằng buông bỏ. Vì buông bỏ là gì? Quán thông? Có cũng được, mà không cũng được. Có cũng như không mà không cũng như có, thì các bạn mới thấy rằng tự tại an nhiên trong nội tâm của chúng ta. Còn nếu mà tôi nói thiếu cái này không được, thiếu cũng được chớ, khi mà tôi thanh tịnh rồi tôi thấy rằng có cũng như không, không cũng như có. Tôi đi tới chỗ giải thoát, vui cũng được mà buồn cũng được, hai cái nó cũng một mà thôi.

Còn người đời ngăn cách ở chỗ đó, sự vui và sự buồn kích động họ, họ mới dùng dùng nhau đi tìm, tìm rồi rốt cuộc vui là cái gì? Nó cũng vậy đó thôi, rồi các bạn hằng ngày buồn rồi cực buồn, rồi nó cũng hòa vậy thôi, nó cũng đi tới không.

Khi chúng ta tu về Pháp Lý Vô Vi, chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy đủ rồi, buồn ghê lắm, thấy càng ngày càng cô đơn. Tu cái pháp gì mà càng ngày càng cô đơn, muốn xa lánh tất cả mọi người? Là cái tạng Phế nó đang khai, nó đi tới cực buồn nó mới đi tới chỗ bình minh xán lạn trong nội tâm. Vui cũng vậy, tạng Tâm mở, nó đi tới cực vui nó mới đạt tới tịnh. Cho nên ngũ tạng mở đều là chơn tâm của các bạn, đó là cái thức đó bạn. Ngũ tạng mà mở đều hết là thức, mà ngũ tạng chưa mở đó, nói thức chớ chưa bao giờ thức.

Cho nên bề trên thương các bạn, nhắc các bạn: “Một bọn ngu dân...”, nói cái câu đó nó nặng quá, để chi vậy, để các bạn dìm lại cái ngu của tôi nó ở chỗ nào, mà cái bạn đạo kia nó nhập xác rồi nó cứ nói tôi ngu dân, tôi tức quá, cái mặt con nhỏ đó mà nó nói tôi ngu dân, tôi tức quá, nhưng mà tôi dìm lại, thiệt tôi có cái ngu. Càng dìm càng thấy ngu, mà nếu không nói mạnh đó, làm sao mình dìm thấy được? Nói mạnh mình thấy ngu dân chỗ nào chứ. Tôi sáng suốt vậy mà nói ngu dân, thiệt là ngu, ngồi chình ình đó ngũ tạng, ngũ uẩn, mà không biết nó nằm ở đâu, mà chưa bao giờ vô coi đồ đạc còn hay là mất, thấy chưa? Ngũ tạng nhân viên nó làm việc, nó lười biếng hay nó ngủ, hay nó làm ở trong đó cũng không biết nữa, không thêm lo cho nó, bỏ nó, phải ngu dân không? Ông chủ không biết làm ông chủ, ông vua cũng không biết làm ông vua, thằng hề cũng không biết làm thằng hề nữa, phải ngu dân không? À! Chúng ta nhìn nhận thấy ngu dân, thì bề trên nhắc để chi, để mở cho chúng ta tiến, chúng ta còi mở, cái tia sáng vô cùng, tia thanh tịnh vô cùng, mà trước khi người được cái sự thanh tịnh đó người cũng ngu dân như chúng ta.

Cho nên Cha Trời nói rằng: “Các con khổ cha khổ, cha đang sống với các con, cha đã ngu muội như các con”. Đó, Ngài mong rằng các con tu để các con sáng, trở về tới sáng một lượt các con mới làm việc với cha được, luôn luôn nhẩn nhừ như vậy.

(14) Thấy chưa, chúng ta thấy tất cả là không, khi mà các bạn trở về với các bạn rồi, các bạn dìm người khác có cái gì đâu, nó cũng một khuôn như chúng ta rồi rốt cuộc nó quy không. Cho nên khi các bạn đứng trên micro ở đây nói 57 người hay 50 ngàn người hay 5 tỉ người thì các bạn chỉ thấy có một người thôi, một điểm linh quang sáng suốt, đứng trước micro không có bờ ngõ, các bạn trở về với cái chân không của các bạn thì đứng ở trường hợp nào các bạn cũng không động. Cho nên tất cả những cái gì các bạn có ở đây là sẽ quy không, chắc chắn nó như vậy. Cái định luật đã vạch ra rồi, sanh lão bệnh tử khổ, rồi một ngày nào các bạn chết, các bạn đâu có ôm cái xác này được, người khác ôm cái xác này đi chôn. Mà người đời thì dự trù bao nhiêu tiền, rồi tôi viết di chúc bao nhiêu, rồi để lại bao nhiêu, rốt cuộc đâu có lấy được cái gì đi đâu, mình thấy không. Đạo là KHÔNG! Phải trở về cái “Không” mà phân tích “Không”, lúc đó cái dừng chỉ nó mới đạt tới sự thanh tịnh.

(15) Chữ “Thiện” này nó làm sao? Thập thiện thập ác dĩ hòa bình, phải biết rõ cái thiện với cái ác mới là làm thiện được. Toàn ngã trong cơ thể các bạn, kinh Di Đà đã dạy các bạn, thấy không, thức tâm! Phải hiểu chỗ đó. Các bạn có bên trái có bên mặt, có bên ác có bên thiện mà các bạn không hiểu. Cho nên tu thanh tịnh rồi các bạn thấu đáo cái giá trị của chữ “Thiện”. Lúc đó các bạn mới thấy rằng, ta lười biếng, ta trì trệ, ta không chịu xây dựng cho ta, ta không chịu lo lắng cho chính ta, mà ta lo lắng cho chúng ta rồi chúng ta sẽ thấy tất cả, quán thông thì mới biết cái giá trị của thiện và chúng ta sẽ hướng thiện. Các bạn làm thiện mà các bạn biết được cái việc ác và thiện là các bạn người quán thông rồi.

(16) Đó, Thập linh! Con người có thập linh, mà biết khai minh tâm thức rồi thì đều tính đủ, lúc nào cũng điều hòa và không có nghịch bất cứ ai.

(17) Mấy hôm rày các bạn thấy có thiên thần tới châu không? Có không? Có! Tôi ngồi đây nói chuyện, cho những xác lên đứng hai bên để phân tích và phụ giúp trong cái cơ độ tâm thức cho các bạn. Hỏi chớ các bạn có cái đó không? Có chớ, có Long Thần! Nhưng mà các bạn chưa tỉnh, chưa nhận thức, chưa điều động được. Nếu mà các bạn

xây dựng đức thiện quán thông rồi thì tự nhiên cái gì các bạn cũng có.

Cho nên chúng ta khổ hạnh tu để chi? Để đạt tất cả chớ tu không phải hiểu một góc mà bỏ một góc, chúng ta không làm điều đó, chúng ta tu để hiểu tất cả. Chúng ta phải dày công, phải bỏ công, phải tu luyện mà trở về với chơn thức của chúng ta, là điển quang. Nếu bạn không có điển thì Ngọc Phù xuống rước bạn cái gì? Điển nó mới nhanh, nó mới chạy theo được, còn cái xác này mà xuống rước nó, nó đâu có đi, nó là ở thế gian, phải trả lại thế gian, không đi. Nhưng mà cái thức các bạn, cái hồn các bạn mới đi được, là điển.

(18) Cái câu này các bạn cũng thường nghe anh Tấn đọc nhưng mà các bạn không có hiểu đâu.

“Thấy cảnh chết chóc sinh lòng từ bi”.

Vì đồng loại với nhau tại thế, con thú chết chúng ta cũng động lòng đừng nói con người chết, đó là chúng ta cảm thức ngay huynh đệ trong quả địa cầu này chung sống đồng hưởng một nhịp thở của càn khôn vũ trụ, đáng Cha Trời.

“Không biết tự buồn thân mình”.

Phải dẹp tự ái, không có buồn cho mình, không có tội nghiệp.

“Thân do tứ đại nước lửa gió đất giả hợp thành”.

Chúng ta không có nước không có nói chuyện được, cây cỏ không mọc chúng ta không có sự sống, nước lửa gió đất giả hợp thành rồi nó sẽ tan, khi mà chúng ta hiểu được tâm chúng ta, tự nhiên mấy dòng chữ này tâm chúng ta cũng định rồi.

“Giống như đồ vật làm bằng đất”.

Cái xác tôi mà nói đồ vật làm bằng đất? Không có mặt trăng mặt trời, không có nóng lạnh nung nó,

nấu nó làm sao mà nó cứng cáp đi đứng được? Trong xác bạn có xương đó bạn, phải nhờ sự nung nấu nó mới kết thành.

“Nung trong lò cho chắc lại,

Thân người là đồ, pháp là lửa lớn”.

Phải điển không? Lò lửa cả càn khôn vũ trụ đang chiếu cho các bạn, đang đốt các bạn hằng ngày mà để chuyển qua sanh lão bệnh tử khổ.

“Nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại”.

Nên có thể nung đúc thân người thành thân không thể hủy hoại, cái lửa trời mà chúng ta biết được cái căn bản của phần hồn chúng ta thì chúng ta đâu có hủy hoại được. Cho nên trước khi chúng ta giáng lâm thể xác này, bằng một giọt máu, nhưng mà lần lần nó thành cái hình hài, từ đó nung đúc thành cái thân không thể hủy hoại được, rồi khi nó chết rồi, bây giờ chúng ta chết, chúng ta đem cái phần thanh tịnh rồi cũng ở trong cái giới khác, nó hiện ra một thân khác.

(19) Cái này người ta nói về điển, nhưng mà tới khi ánh sáng chói lòa, tức là thân mềm dẻo pháp, là điển đó. Xuất ra rồi các bạn có tay có chân đang hoang, nói về phần hồn “thành thân cứng tựa kim cương không có phá hủy nổi được”, cho nên hồn bất diệt ở trong này. Cắt nghĩa cho các bạn thấy rằng điển hình là bất diệt, ngày hôm nay đường chúng ta đi đây là điển hình, chúng ta thấy rồi, 20 tuổi, 30 tuổi, 40 tuổi tóc bạc thấy rồi, thấy già rồi, cái phần này nó bỏ nhưng mà cái phần kia nó càng ngày càng trở lại nếu chúng ta là người tu. Chúng ta nung đúc thân chúng ta, chúng ta sẽ có một cái toàn thân, cái Kim Thân bất hoại để hành đạo hợp pháp chơn chánh.

(còn tiếp)

